wiggata näen ollewad. Olli meil suur kartus, et teile peaks middagi õnnetust juhtuma. — Polle mul wigga suggugi, ütles Keiser, muud kui kange sõma isso. Laske rohket sõmaaega walmistada, keikile neile tubli laewameestele.

Kaua ellago Keiser, kaua ellago Peter, se suur Keiser, kaua ellago üllem wallitseja! hüdis keik rahwahulk hobil; agga se waene leskk, ehmatust täis, pallus andeks, et ta polnud Keisrit ärratunnud. Ei mitte, armas mutrike, ütles Keiser, kuida ollekssid sa wallitsejat, mustas madrosi ridis, woinud ärratunda! Sinno poia rided jägo mulle selle päwa õnnistud tõ mällestusseks; ning omma rahhakukro temma kätte pannes: siin on nende hind! Kui Tehwan unnest ärkab, ütle temmale, et Peter Alekssiewits ikka temmale sõbraks saab ollema.

Keiser läks seält: Lahta küllasse; agga et ta kaua aega märjad rided olli selga jätnud, jäi ta senna haigeks, ja surri peagi Peterburri ärra, ühte wanna wiggasse, mis tedda ammogi olli waewanud, ja mis se külma wee läbbi surmajaks tõbbeks läks.

Kelle melest ühhe ainsa innimesse ello nenda paljo maksab, et, omma ello senna kõrwa pannes, sedda püab peästa, se on tõeste wäärt, et tuhhandette tuhhande ülle wallitseb. —